

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 13. februarja.

Jako važen in potreben zakon je sklenil državni zbor v včerajšnji seji. Pogosto, posebno v naših časih se čuje o obsojencih, ki so bili zaradi kacega hudodelstva na mesece in leta obsojeni, ki so morali prestati svojo kazen in pozneje se je dokazalo, da so bili nekrivi in tedaj po nedolžnem obsojeni. Dosle tacim nesrečnejem ni bilo dano, da bi dobili kako povračilo za škode, katere so po krivičnem trpeli na časti, premoženji in celo na zdravju. Torej je opravičen zakon, po katerem ima država dolžnost, da v taci slučajih škodo vsaj, kolikor se da, poravnava. Pri debati o tem zakonu se je tudi dr. Vošnjak oglasil in navel tri slučaje, kateri so se v kratkih letih pripetili pri Celjski deželni sodnji. (Govor prinesemo po stenografskih zapisnikih.)

Pred to obravnavo pa se je bila vnela huda bitka mej židovskim rabinarjem Blochom in slovečim antisemitom Schönererjem. Bloch je namreč tožen zaradi razžaljenja časti od znanega profesorja Rohlinga v Pragi, kateri je v mnogih knjigah in člankih razkril nemoralnost Talmuda in trdil, da židovi imajo po svoji veri pravico in celo zapoved, kristijane goljufati, odirati in, če mogoče, tudi umoriti. Rohling je iz zgodovine dokazal več umorov, dovršenih po fanatičnih židovih nad kristijanih. Bloch je Rohlingu v brošurah in časnikih odgovarjal in ga na časti razžalil, kar Rohling ni trpel, temveč židova tožil pri sodnji. Ker je Bloch poslanec, mora sodnija vprašati državni zbor, sme-li kazenski proti njemu postopati. Imunitetni odsek je nasvetoval, da naj se Bloch izroči sodnji. S tem pa napihnjeni žid ni bil zadovoljen in se je pri razpravi spuščal v dolgo polemiko proti Rohlingu in vsem antisemitom. Naletel pa je, česar menda ni pričakoval, na Schönererja, kateri je precej za njim besedo poprijel in v kratkih a jedrnatih stavkih mahal po malem rabinu in židovih, da je vse židovstvo v zbornici in na galeriji od jeze pihati začelo. Konstatoval je, da židovi neso le verska zadruga, ampak posebna pasmina, katera demoralizuje vse narode, mej katere se zadržati. Trdi, da so umori resnični in zgodovinsko do-

kazani in dokler se ne najde truplo Ester Solomossy, tako dolgo bo svet sodil, da so jo židovi umorili. (Silno sikanje mej židovi v zbornici in na galeriji.)

V prihodnji seji, v četrtek, se začne debata o izjemnih naredbah. Policija je kaci 500 ali 600 delavcev z Dunaja iztirala, zgrabivši jih po noči v njihovih stanovanjih. Kdo se bo potem čudil, da je razdraženost mej delavci čem dalje, tem huje. Izgnane delavce pošlje policija po odgonu v rojstne kraje. Sliši se pa, da taki izgnanci se podajo v večja fabriška mesta: Brno, Prago, Gradec in tako se zatrosi seme anarhičnih idej v daljše in daljše kroge. Državnega zbora sveta dolžnost je, da se naglo in resno loti predlogov v prid delavskega stanu, sicer si bo sedanja večina na glavo nakopala najhujše sovraštvo delavcev in z njimi združenih malih obrtnikov. Samo z izjemnimi naredbami se ne rešujejo socijalna vprašanja, to vidimo na Nemškem in Ruskem.

„Unsere Zeit“ o Slovencih.

(Dalje.)

Omenivši tako našega narodnega pesništva, obrne se gospod pisatelj k novejšemu slovenskemu leposlovju. „Že smo rekli,“ piše, „kako je slovenski živelj za frankovske vlade bil le čedalje bolj nazaj potiskovan; le prehitro pa se je tudi pokazala žalostna istina, da so baš tisti krogi, ki so prvi bili poklcani, narodnost tudi v izpremenenem političnem položaji ohraniti pri življenji, z vso silo na to delali, da ljudstvu odvzemo njegovo svojstvo. Od svojih boljših zapuščeni narod je kmalu tudi obupal sam nad sabo, pod tujčevim jarmom prilastil si je tudi tujčev jezik in njegove običaje. V tej temnej zavesti je slovenski narod tičal do silnega gibanja reformacije, katera je pa mimogrede predramila njega. Trubar je vstal kot vnet prijatelj nove vere, in ko so ga bili pregnali, skušal jo je v svojej domovini razširiti po knjigah, ki jih je iz Nemčije pošiljal. Narod se je gibati začel in ni dosti manjkalo, da ni z novo vero pridobil si še narodno slovstvo. Toda reakcija bila je močnejša od Trubarja, in tako se je nadobudna literaturna

delavnost razletela ob vsakem fanatizmu, predno se je bila v srcu naroda ukoreninila in ukalila. Kot svetla zvezda se je Primož Trubar prikazal na narodnem obnebj, ali ko je ta zvezda ugasnila, padel je njen narod v le še gostejše temine.“ Tako zna tujec vredno ceniti Trubarjeve zasluge za slovensko knjigo, nekateri naših kužljivih povestničarjev in izobražencev pa še nikakor neso v stanu ločiti, kadar govorijo o Trubarji v slovstvu slovenskem, Trubarja pisatelja od Trubarja — krivovernega grešnika!

„Narod bi bil zamrl, ko bi mu kmalu ne bil vstal navdušen prorok in učitelj — Valentin Vodnik.“ Ob kratkem je potem opisana mnogostranska delavnost tega prvega slovenskega očeta, k sklepu pa pravi gospod pisatelj: „Njegovi domoljubni naporji so prinesli obilo sadu, ker predno ga je še previdnost poklicala od blagovitega dela, že je bil narod zopet spoznal, da je jezik Vodnikov jezik njegov. In tako narod Vodnika po vsej pravici časti in slavi za svojega dušnega očeta.“

V naslednjem gospod pisatelj omenjuje Kopitarja „učenjaka svetovnoslavnega“, ki je nadaljeval jezikovno preiskovanje za Vodnikom in pa Preširna, ki je prevzel poslanstvo Vodnika pesnika in tako v kratkem postal naroda ljubljene in ponos.“ O Preširnu pa piše tako le: „Njegov duh kot blisk, njegovo strastno čutilo, katero je krotila le globoka svetovna bol, vzdigovala sta ga na najbolj razsvetljene vrhove umetniškega ustvarjanja, ne da bi bil količkaj čutil na sebi težino, ki mu jo je delal tedaj še precej neokreten jezik. Preširen je temveč dokazal, da ima njegov materni jezik v sebi moč, peti v oblikah, s katerimi se sicer ponasajo le najdavnjejši kulturni jeziki. On privabi k sebi ponižno glosso, brzda šeststomer, ume ravnati z elegičnim distihonom, on je kos oktavi in tercini, stresa sonete iz rokava, laska se v gazelah, prepleta sbrske popevanje s špansko mero, njemu se pokori mera pesni Nibelunške, a dobro zadene glas tudi drobnej narodnej pesniči, ki se sama poje. Preširen, da ga na kratko pokažemo, stoji glede ljubeznivega in nežnega jezika na jednej stopinji s Petrarco, a oziroma globokih mislij ga prekosi. Zato bode on s svojimi poezijami živel večno, zato je on

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

II. Poglavje.

Nova tovariša.

Po potu je Mihejič večkrat skušal izvedeti od neznancev, kdo da sta, pa ta dva sta se šaleč z raznimi izgovori izogibala tega odgovora.

Fej, vrag ju vzemi! — rekel je nazadnje sam pri sebi Mihejič, — kaka človeka sta to! Kako sta zvit! Ti misliš, da ju držiš za rep, a ona te že imata v pesteh!

V tem se je začelo mračiti; Mihejič približal se je knezu.

— Bojar, — rekel mu je, — ali sva dobro storila, da sva vzela seboj ta dva človeka? Silno sta prekanjena, ničesar ne zveš od njiju. Pa tudi sta močna, nič slabša od Homjaka. Pa saj nesta hudobna človeka?

— Naj bosta tudi hudobna, — odgovoril je brezskrbno knez, — vender se bosta potegnila za naju, če nas napadejo opričniki!

— Vrag ve, če se potegneta, milostljivi gospod! Vrana vrani ne sklije oči; slišal sem, da sta se mej seboj pogovarjala vrag vedi v kakem jeziku, niti besede nesem razumel, vender se mi je zdelo, da je bilo po ruski! Varuj se, knez, dobro zavarovanega konja še volk ne vzame!

Naredila se je trda noč. Mihejič je umolknil. Bojar je tudi molčal. Slišalo se je samo ropotanje konjskih kopit in po redkem lahko sopenje.

Jahali so po gozdu. Neznanca začela sta peti neko pesen.

Ta pesen, razlegajoča se po noči sredi gozda, je po vseh dogodkih minulega dneva čudno uplivala na kneza: postal je žalosten.

Spominjal se je preteklosti; spominjal se je svojega odhoda iz Moskve pred petimi leti in v mislih bil je zopet v onej cerkvi, kjer je pred svojim odhodom bil pri božej službi, kjer ga je mej veselim petjem in mej šepetanjem tolpe iznenadil nežni in mili glas, katerega ni moglo zaglušiti niti rožljanje mečev, niti grom litovskih tromb. „Z Bogom, knez, — rekel mu je skrivaj ta glas, — jaz bodem molila za te! . . .“ V tem sta neznanca vedno pela, njijino petje se ni strinjalo z bojarjevimi mislimi. Pesen je govorila o širokej stepi, o materi Volgi in o veselem burlackem življenji. Njijina gla-

sova sta se zdaj ujemala, zdaj zopet ne, zdaj sta mirno tekla, kakor široka reka, zdaj se vzdigovala in padala, kakor burni valovi, in nazadnje sta se vzdiguila vedno više in više in krožila pod nebom, kakor orli z razprostimi peruti.

Žalostno in veselo je v tihej poletnej noči, sredi tihega lesa, poslušati bujno rusko petje. Tu je brezkončna in obupna žalost, tu je tudi nepremagljiva sila, tu je osodepolni utis naključje, železna predodmemba, jedno iz osnovnih načel naše narodnosti, s katerim je mogoče objasniti marsikaj kar se nam dozdeva nerazumljivo v ruskem življenji. Kaj se še vse ne sliši v počasnej pesni sredi letne noči in nemega lesa!

Močno živžganje, da je vse skozi ušesa letelo, izbudilo je kneza iz premišljevanja. Dva človeka skočila sta izza drevja in ugrabila njegovega konja za uздо. Dva druga zgrabila sta njega za roki. Ustavljati se ni bilo moč.

— Oh, roparji! zakričal je Mihejič, katerega so tudi okrožili neznani ljudje, — vrag jih vzemi! Lej, kam sta naju zapeljala ta dva razbojnika!

— Kdo je? — vprašal je surov glas.

— Babičino vreteno! — odgovoril je mlajši knežev tovariš.

— V dedovej kapi! — rekel je surov glas.

naroda prvi pesnik. Njegove ganljive pesni si je narod prilastil, pojó jih v kmetskih kočah, kakor v krogih bogatinskih. Njegovo „Pod oknom“ s prelepo melodijo zna peti vsak Slovenec, mi je tu podamo po Samhaber-jevem prevodu.“ To gospod pisatelj tudi stori, poleg tega pa je natisnena še tudi nedosežena „Nezakonska mati“ in pa sonet, kjer Prešeren kliče smrt, oboje v nemškem prevodu.

Na to pride na vrsto gospod Fran Levstik, o komer čitamo to-le: „Za Preširnom si je v slovenskem slovstvu odličnih zaslug pridobil Fran Levstik. Učenjak svetovno izobražen, jednako obvladujoč vezano in nevezano besedo, združuje on v sebi celo vrsto lastnostij, ki si na videz oporekajo, a si jih je lahko razlagati, če se preudari, kako se je on razvijal in kakšne so bile razmere mej njim in njegovimi sovrstniki. Izkazal se je sijajnega humoriga, bičal je s skelečo satiro domisljave veličine in bedaste predsodke ljudstva, ter je ravno dandanes kritik, ki se ga vse najbolj boji. Poleg svoje raznosti in grenke satire ima Levstik najboljše srce, on razume še tako skrito življenje narave, on vriskaje pozdravi prvo čebelo vzpomladi, njega že pogled ovenele cvetlice stori otožnega, on je dober znanec vsacega otroškemu in priprostemu veselju trdega, a nepopačenega kmetskega naroda in opeva to veselje v nedoseženo lepih pesnih.“

O Simonu Jenku pravi gospod pisatelj, da on je še mlad življenje nenavadno dobro poznal in da že od kraja do konca slovanskega sveta navdušujoči njegov „Naprej“ kaže, koliko bi bil on še storil, da ni bil toliko prevred umrl. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. februarja.

Predvčeraj je v odseku za pretresovanje izjemnih naredeb predložil poročevalec dr. Tonkli svoje poročilo. Večina je vsprejela to poročilo in sklenila, da se takoj da tiskati. Poročevalec manjšine poslanec dr. Kopp predložil je motivacijo svojega preuloga, ki se je pridejala k poročilu. Poročilo se je najbrž včeraj razdelilo poslancem in danes se začne o tem v zbornici debata, ki bo trajala tri dni. Več desničarjev bo odsodnih. „Narodny Listy“ poročajo, da se poslanci Gregor, Tilser, in Vašaty ne bodo udeležili glasovanja, ravno tako tudi sedem Poljakov ne. Večina, ki jo bo dobila vlada ne bo znatna, to tem manj, ker se sliši, da tudi južni Tirolci iz Coronijevega kluba ne bodo glasovali za vlado. Pa tudi mej desničarji jih je mnogo, ki bodo glasovali samo iz strankarske discipline, ali pa, da ustrežejo vladi.

Vnanje države.

Srbski vojni budget se bo povečal za 5 milijonov frankov (dinarov), ker se je število vojske pomnožilo. Ves vojni budget bo sedaj znašal 15 1/2 milijona frankov. — Mej Piročanevimi in Garašaninovimi privrženci nastal je razpor, iz tega se da sklepati, da naprednjaki ne bodo več skupno postopali v skupščini. Skupščina se snide sredi prihodnjega meseca. — Prvi vlak srbske državne železnice prišel je včeraj v Niš.

Vest, da se bo ruski poslanik knez Orlov premedil v Berlinu, napravila je v Parizu veliko osupnenje. Njegov namestnik bo baron Mohrenheim, dozdaj ruski poslanik v Londonu. V London

pride baron Uexküll. Sedanji ruski poslanik v Berlinu, Saburov bo poslanik v Rimu, ali pa dvorni minister mesto Voroncova. Pomočnik ruskega ministra vnanjih zadev Vlangeli, ki je bil velik častitelj Gorčakovljeve politike, bo pa odstopil. Vse te spremembe v ruske diplomaciji imajo namen, da se utrdi stanje ministra Giersa, ki se je pa že jako utrdilo po njegovih obiskih v Friedrichsruhe in na Dunaji. — Poročilo, da boče Rusija nastavi svojega diplomatičnega zastopnika pri Vatikanu, se ne potrjujejo. Kakor se iz Rima poroča, so se obravnave Butenjeva s kardinalom Jakobinijem odložile, če ne pretrgale.

Zakon o zabranjenosti javnih manifestacij ni bil v francoske zbornici s 337 proti 207 a le z 268 proti 190 glasom vzprejel, kakor se je pri natančnej prešteti glasov pokazalo. Nekateri poslanci so dvakrat liste oddali. Kamora nadaljuje specialno debato o tem zakonu in je že vsprejela prvi člen s 300 proti 183 glasom.

Nek telegram iz Hongkonga poroča, da je general Millot prišel v Allong. V Bac-Ninhju je razpor mej Anamci in Kitajci.

Vest, da je padel Sinkat, je jako vznemirila Angleže. Takoj je bil sklican ministerski svet, ki je sklenil takoj vojne čete odposlati v Suakim. Gordon je pritrdil temu sklepu iz Berbera, kamor je že prišel. — Grajalni predlog, katerega je izrekla zgornja zbornica parlamenta, ne bo imel nobenega vpliva. Spodnja zbornica pa je odložila posvetovanje o grajalnem predlogu, ko je Gladstone izjavil, da se je 4000 vojakov odposlalo v Suakim. Vlada je pa tudi sklenila oddelek v Egiptu nahajajočih se čet odposlati v Torkar na pomoč, če se bo to mesto še moglo obdržati. — Predvčeraj je lord mayor Londonski vzprejel deputacijo, da se sme sklicati javni tabor 15. t. m. v Guildhallu, da se posvetuje o sudanskih dogodkih. Vsi Angleži dobro čutijo, da tu gre za čast angleškega naroda, pa tudi za materijalno koristi; ako pade obrežje ob Rudečem Morji sovražnikom v roke, je tudi zveza z Indijo v nevarnosti. Zato se pa delajo velike priprave v Angliji in v Egiptu, da se obvarujejo vsaj ta obrežja. Več angleških častnikov odšlo je že v Egipt, govori se celo, da kanalsko brodovje pod poveljstvom vojvode Edinburškega odpluje v Egipt. Kajirski poveljnik generalni lieutenant dobil je povelje takoj pripraviti tri najboljše husarske eskadrona za odhod v Suakim, in če je moč poslati pomoč v Torkar, če ne, pa samo braniti bregove ob Rudečem Morji. Aleksandrijska garnizija se bo, če bo treba predstavila v Kajiro in nadomestili jo bodo pomorski vojaki. Poleg tega je nek indijski polk na potu. Izkrca se bo v Suecu, potem se bo udele pa baje odposlal tudi v Suakim. Vsej ekspediciji bo zapovedoval generalni major Sir. G. Graham. General Gordon še vedno upa na uspeh, če tudi je bil pobit Baker. — Baker je imenoval angleškega polkovnika Coetlogona poveljnikom v Chartumu in sklical zbor vodij raznih rodov, da se z njimi posvetuje.

Dopisi.

Z Dunaja 12. februarja. [Izv. dop.] Svečanost v spomin J. S. Turgenjeva 8. dan t. m. bila je sijajna. Celo Dunajski nam vedno krivični listi, ki nas v boljšem slučaju le prezirajo, so polni pohvale. Ponašati pa se sme dijaštvo s tem lepim vspehom. Ponašati pa se sme, ker je pokazalo toliko moči v složnosti in soglasji. Vsakdo zna težke zapreke, ki se ustavljajo slovanskemu dijaštvu, razvijati in zjediniti svoje moči, vsakdo ve kako slabe pojme prinašamo zato iz svojih pokrajin. Toliko bolj občudovati mora se skupno delovanje in skupni

uspeh. Pogled na spored koncerta pokaže izbornost prvega dela. Vse točke so izbrane, slavnosti dostojne, vse so se izvele tako izvrstno, kakor nam jamčijo imena umetnikov.

Slovansko pevsko društvo izvršilo je svojo nalogo popolnem, gospod Broulik (operi pevec) gospica Bianca-Bianchi (dvorna in operna pevka), g. Štepanova (učenka imenitnega Lešeticekega) in mladi Grigorovič, (učenec Moskovskega konservatorija), očarali so občinstvo s svojo umetnostjo, ter vzbudili ne le burno pohvalo, a pravo navdušenje. Ponavljali ali dostavili so izven sporeda vse pesni in ploskanja bilo ni konca ni kraja. Da se je dijaštvo pri tem najbolj odlikovalo je razumljivo. Kako bi pač zadovoljilo se z mirnim priznavanjem, ko si je bilo v svesti pomena večera, ko je pozdravljalo slovanske umetnike, ko izživalo krasotico-umetnico Stepanovo?

Tudi drugi del vršil se je dostojno in lepo, akoravno ga je zadelo — Dunajsko izjemno stanje. Prepovedali so vse govore, celo napitnice neso bile dovoljene le skromni pozdrav občinstva pred odkritjem studentovskega večera. Voditelj zbranega g. W. F. Dudykevič povdarjal je ob kratkem pomen svečanosti.

„Slavimo J. S. Turgenjeva kot velika-človeka, ruskega in slovanskega genija. Ne bomo ponavljali, kar je znano vsem, njega zaslug za našo slovesnost, za slovanstvo. Povzdignil je je iz nizke stopinje zapadnikom nasproti, ki so smatrali Slovana kot surovino, kot blago, ki ima le vrednost in ceno, ako so je oni obdelali. Pokazal mu je lastni pot, lastno silo, pred katero kloniti se bo moral tudi šopireti se zapad. Združila nas je danes ljubezen in spoštovanje do visokega genija, skupno slavimo njega spomin. Pokažemo pa s slavljenjem jednega moža, da smo jedna velika družina.“ Godba zaigrala je „Hej Slované“ dijaška društva, zastopniki Slovakov, Rusov, Srbov, Hrvatov, Bolgarov, Slovencev in Čehov, zavzela so odločena mesta in pričela se je zabava; mnogobrojni bili so pred vsem Hrvatje, člani „Zvonimir“-a. Potrudili so se največ povzdigniti slavnost, s svojimi močmi in izurjenim pevskim zborom, spravili so nekako sigurnost in red v petje posamičnih narodnih pesnij. Gotovo jim gre častno mesto zabavnega dela tega večera. Prav mogočno razlegal se je Zajčev „U boj“ po dvoranah, dobro pelo se je tudi Brankovo „Kolo“ in „Naprej“. Godba svirala je poleg jedne same ouverture le slovanske pesni, ter se tudi vsekdar burno pohvalila, tako da je ponovila „Naprej“ in „Kolo“. Da so to Srbi porabili ter zaplesali v prazni tretji dvorani, čudno zdelo se ne bo nikomur, kdor ve, kako jim „Kolo“ zaide v noge, kako jih oživi in raziskri. Tudi Malorusi poskusili so svojo „Kolomijo“. Petje, ples in čitanje došlih brzojavov, nadomestilo je govore in lahko rečemo, da se neso pogrešali, akoravno se je poskus Slovaka Kuchta, govoriti o Turgenjevu, buditelji naroda pozdravili ne samo živahno ampak preburno. Še le po izvršitvi drugega dela občutilo se je pomanjkanje govorov. To je bil tudi vzrok, da so se društva razšla ob polnoči. Po jedinem drznem toastu na umetnike, ki so se pristojno pogostili, in navdušenje zahvali umetnici Veri Stepanovi, razgu-

— Od kod je vas prinesel Bog, rojaki?

— Ne tresi jablane! Počakaj, da se vzdignejo drože, nadaljeval je knežev spremljevalec.

Roke, ki so držale kneza, so brž spustile in konj, dobivši svobodo, je zopet začel sopsti in premikati se dalje mej drevjem.

— Vidiš, bojar, — rekel je neznanec, dohitelvi kneza, — ali ti nesem pravil, da štirimi potovati je kratkočasnejše, kakor dvema! Zdej te spremljeva samo še do mlina, a tam se poslovimo. V mlinu dobiš prenočišče in krmo za konja. Do tja je kaki dve verst, in ne več, a tam je Moskva blizu.

— Hvala, vrla korenjaka, za usluge. Če se še kedaj srečamo, ne bom pozabil, kaj sem vama dolžen.

— Ne ti, a midva se morava spominjati uslug, škoda, da se bomo težko še kedaj videli. A če se kedaj snidemo, bodeš videl, da ruski človek dobro pomni in da bova midva vedno tvoja zvesta slugi!

Hvala lepa, draga prijatelja; a kako je vama ime?

— Jaz imam več imen, — odgovoril je mlajši neznanec. Zdej sem Vanjuha Perstenj, a tam me morda drugače imenujejo.

Kmalu so prišli k mlinu. Četudi je bila noč, vender je ropotalo kolo v vodi. Na zvižganje Perstnja prišel je mlinar. Njegovega obraza ni bilo moč videti v temi, a soditi po glasu, moral je biti starec.

Oh, ljubi moj! — rekel je on Perstnju, — nesem te pričakoval danes, in še s tujci! Zakaj jih nisi peljal do Moskve? A jaz nemam, dragi moj, niti sena, niti ovs, niti večerje!

Perstenj rekel je mlinarju v nerazumljivem jeziku. Starec mu je odgovoril z ravno takimi nerazumljivimi besedami, in pristavil je poluglasno:

— Prav rad bi, dragi moj, pa gosta pričakujem, kakega gosta — Bog obvaruj, kako je on srdit!

— A shramba pri žagi? — rekel je Perstenj.

— Napolnena je vsa z vrečami!

— A skladišče? Slišiš, bratec, brž poišči prostor za prenočišče, oves za konje in večerjo za bojarja! Midva se že pozna, mene ne nalažeš!

Mlinar je mrmrajoč peljal tujce v shrambo, ki je stala kakih deset korakov od mlina, kjer je vkljub vrečam za žito in moko bilo še dovolj prostora.

Ko je on šel po luč, sta se Pestenj in njegov tovariš poslovala od bojarja.

— A povejta, prijatelja, — vprašal ju je Mihejič, — kje hočemo poiskati vaju, ko bi zaradi današnjega dogodka knezu bilo treba prič?

— Vprašaj vetra, — odgovoril je Perstenj, kje on biva? Vprašaj bežeče valove, kje je njih dom? Mi kakor ostre pušice iz loka letimo: kamor se zasadi pušica, tam je njen dom! A za prič, — nadaljeval je, smeje se, — midva ne moreva priti njega knežej milosti. A če bi naju za kaj drugega potrebovali — pridi k mlinarju; on ti bo povedal, kje iskati Vanjuho Perstnja!

— Vrag ga vzemi! — godrnjal je sam seboj pod nos Mihejič: — kako lepo zna govoriti.

— Bojar, — rekel je Perstenj, odpravljajoč se, — poslušaj me, ne hvali se v Moskvi, da si hotel obesiti slugo Maljute Skuratova; in da si potem pretepel ga kakor Sidorovo kozo!

— Vidiš, kaj ti je vse natrobil, — godrnjal je zopet Mihejič, — spusti razbojnika, ne obešaj ga, in ne hvali se, da si ga hotel obesiti! Vidi se, da je iz istega polja jagoda! Ne vznemirjaj se, bratec, — pristavil je glasno, — naš knez se nikogar ne boji; on pljuje na tvojega Skuratova; on je pripravljen zagovarjati se pred carjem!

(Dalje prih.)

bilo se je počasi občinstvo. Bilo je odlično, po večem rusko. Kar je posebno poudarjati, bil je dobro zastopan krasni spol, ki se je redko kedaj toliko zanimal. Koncertna dvorana bila je posedena do zadnjega kotička. Tudi častni gostje bili so večinoma ruski: prvi legacijski svetnik ruskega poslanstva dr. N. A. Fontón, generalni konzul K. A. Gúbastov, prvi sekretar poslanstva A. K. Basilij, prva ruska pianista A. Nik. Esipova-Lesètička, kneginja N. W. Urusova, baronesa Kaulbars, soproga rus. vojnega attaché, skladatelj Schütt (čegar pesen se je pela), Počastili so večer tudi poslanci avstrijske zbornice gg. Rieger, B. Raič, Vošnjak, Vojnovič, ogerske g. Polit. Naročili so tudi dopisovalce raznih ruskih novin.

Brzjavov došlo je čez 50 — tudi dva slovenska: Graškega „Triglava“ in iz Maribora. Konečno pa smemo ponoviti bil je lep res slavnosten večer in slovansko dijaštvo sme biti ponosno na tak velikanski uspeh.

Z notranjskih hribov v februarju. [Izv. dop.] (Konec) Če mene s tacim uprašanjem kdo zgrabi, mu pri mojej veri da ne vem dati boljšega odgovora, nego to-le:

„Patentiran winkelschreiber“ služi le tedaj nekaj bolj pošteno svoj kruhek, kadar mu baš kak notar ali odvetnik pred obrazom stoji, — med tem ko „winkelschreiber“ navadne sorte svoj pošel vedno in kar tebi in meni nič — drzno svojemu cilju in koncu sledi, in to sta mu puščica v očesu, glavna parola: „g'schäft ist g'schäft“; — dobičkarija pa njegov element, v katerem se prav izvrstno počuti. O, izvrstno! Saj ima prav!

Zdaj pa pogledajmo še nekam, dragi moji čitatelji. Jaz se spominjam neke majhne knjižice, kjer se nahaja takozvan: občni sodnijski red. Le tam našli na 399. strani med drugim odstavek z napisom: III. Winkelschreiber. Ta odstavek ima pet paragrafov, in vseh pet precej mastnih; zadnjemu §. dodan je še jeden podstavek, in za tem pa točka IV. Privatagenten. — Stopite vi nepridneži in nevedneži z menoj med te špičaste §§ in čujte: Prvih pet paragrafov odstavek III. potem IV.; — za tem še temu vsemu dodani, v oklepih navedeni so: naredba just. min. od 8. junija 1857 št. 114 drž. zak.; minist. razglas od 29. avg. 1856 št. 17586; dop. nar. just. min. od 11. marca 1863 št. 2087. Lejte, vse to je izvrstno hladilo, neprecenljiv balzam za —? Oh, jedino za „winkelschreibeje“, in vse jednake stvarice tega sveta, ki ljudstvu prouzročujejo brezštevilno nepotrebnih potov; mu kot originalni „stempelfresserji“ — krajejo kokele oziroma denar iz žepa, napravljajo zmešnjavo med strankami in uradi, podgnetajo žrjavico prepira, sovraštva in nevolje med posamičnimi osobami, in slednjič si polnijo svoje umazane žepe s ničmanj umazaniam služkom (?); — kaj mar jim korist stranke umazaniam tem bitjem, tej nesramnej druhali! Tako godi se sedaj o času: propada kmetskega stanu! Vrlo primerno dōbi!

A nismo še pri kraji, prijatelj.

Pantofagnim tem „winkelschreiberjem“ — patentiranim tu, nepatentiranim tam, — priti se mora v okom! S čim in zakaj?

Ko bi človeka ne strašil državni pravnik, navel bi z mirno in čisto vestjo par eksemplarov ki v svojem delovanju napram strankam postopajo zoper vso smisel §. 5. navedenega obč. s. r. in zatem proti IV. odstavku te dobrohotne knjižice, in navel bi človek slučaje izvanredno rafiniranih „winkelschreiberjev“, ki so in še kujejo uloge razne barve; na podlagi podpisa teh pōl, katere so si preskrbeli od svojega notarja, ali odvetnika, češ: za čas neuradnih dnij pridejo prav! — pa treba je pisati o marsičem previdno, pobleвно, ker nihče ne vé natančno: koliko sme v slovensk list o stvari pisati ki zadeva stranke, urade in njihovo osobje. . .

K sklepu pak slednjič le to še: Gospoda predstojniki okr. sodišč, — okrožna in nadsodišča! Vi stopite, in če niste še do zdaj, dajte odslej strogo stopati na prste zakotnemu pisaštvu, ugonobite „winkelschreibarsko“ zalego do korenine, izruvajte brezvestnim bitjem človeštva puhle njih možgane z vso ulito učenostjo in bistroumnostjo, da udušite kal brezmejnega oderuštva, ki je jelo zadnje čase toli drzno poganjati in širiti se med priprostim narodom! Vi sodniki, ve kompetentne oblasti, omejite svobodo tem „winkelschreiberjem“, kajti drugače ne bomo vedeli, čemu imamo sodnije in notarje, kjer je stranki odprta pot do nje cilja. Zatem pa pa se bomo podali stoprav k družim virom propada kmetskega stanu!

Ypsilon.

Domače stvari.

— (Gosp. prof. Šuklje) razkoratil se je v 35. šte. „Slovenca“ z dne 12. t. m. zopet nad nami. Ker dobro znamo, da treba njegovo duševno razdraženost pisati na rovaš bivanja v — Canossi, ker smo v dotičnem vprašanju že izrekli svojo „zadnjo besedo“, nečemo se pečati z gosp. profesorja razpeljavami od stavka do stavka. Dolžnost nas pa veže, odločno zavračati g. Šukljeja trditve, da smo ovadili in zlorabili njegovo ime, „katero je bilo zaščito uredniške tajnosti“. Gosp. Šuklje mora sam priznati, da njegovo ime in tvrdka — j — ni bila izključno naša tajnost. Priznati mora na dalje, da je deloma sam skrbel, da je ta tajnost **javna postala**, ter tvrdka — j — bila je tako znana, kakor če bi bil podpisaval kar popolno ime: Prof. Fr. Šuklje. Tvrdka — j — je vsled tega tako poznata, kakor tvrdka Y., ali pa tvrdka „Spectabilis“. Ko bi navstala potreba, bomo to dokazali z verodostojnimi svedoki. Gosp. Šuklje naj tedaj svoj pouk o časnikarske dostojnosti lepo sam zase brani in nikar ne jadicuje o „britkeji skušnji“. Mi čuvamo brezimnost vsacega pisatelja — o tem je tudi gosp. Šuklje se že preveril — treba pa je, da je tudi pisatelj sam molčeč, da ne obeša vsega na veliki zvon, sicer se tudi uredništvo več veza nega ne čuti, ker bi bilo smešno, da bi mi kako stvar smatrali za tajno, katero že vrabci po strehah čivkajo. Očitane, da nismo varovali njegove pisateljske anonymnosti, ima tedaj ravno toliko veljave, kolikor njegovo zadnje predbacivanje o našej „zlobi“, za katero je še danes z dokazom na dolgu. Toliko smo morali odgovoriti, ne da bi mislili, ka „se Slovanstvo nema bolj imenitnega veljaka“, nego je prof. Šuklje, s katerim smo primorani pečati se iz istih razlogov, vsled katerih se hrvaški listi bavijo z — Miškatičevim.

— (Slovensko gledališče.) Veselemu biti na pošten način ni nikomur zabranjeno. V ta namen predstavljali bodo naši vrli igralci v ponedeljek 18. dan t. m. znan Nestroyjevo burko s petjem v 4 dejanjih „Danes bomo tičili!“ v nemškem „Einen Jux will er sich machen.“ Komične uloge so v dobrih rokah, kolikor izvemo izza kulis, skrbljivo je za dobre kuplete; torej, kdor se hoče stresti za par ur vsakdanjih skrbij in smijati se, ne zabi naj ta večer priti v gledališče. Ta večer obhaja tudi naš regisseur gosp. Kócelj (Gécelj) svojo 40 letnico kot pevec, o čemer poročamo na drugem mestu.

— (Vabila za „Sokolovo“ maskerado) se že razpošiljajo. Ker je prav lahko mogoče, da se pri razpošiljanju vabil kdo nehoté prezre, naj si bode v Ljubljani ali na deželi, ki bi se rad udeležil maskerade na pustni torek, zato opozarjamo dotičnike, naj se blagovolé za vabila obrniti pismeno ali osobno na starosto „Sokola“ g. Ign. Valentinčiča, na tajnika g. M. Arničca, poslovodjo „Narodne Tiskarne“, ali na g. J. Gebo, urarja v Slonovih ulicah.

— (Romanje „Slov. Naroda“ iz Ljubljane v Ljubno pri Celji.) Pod razločno tiskanim naslovom „N. N. Ljubno pri Celji“ podal se je „Slov. Nar.“ št. 22 dne 26. januarja t. l. na pot; a močna burja zanesla ga je daleč proč od zaželjenega cilja, kajti 27. januarja dospel je v Capodistrijo. Tam mu neso bili prijazni, poslali so ga v Trst, kjer so ga pa 28. januarja odrinili v Spljet, kamor je došel 30. januarja. A tudi tu ni našel mirnega zavetja, kazali so mu še dalje, in res jo je 1. februarja primahal v Mostar, kjer mu je c. kr. vojaški poštni urad s svojim pečatom dal potni list, da sme iti v Celje, kamor je čez štiri dni, to je 5. februarja srečno dospel. Že tako blizu svojemu cilju, vendar še ni našel miru, kajti Celjska pošta pošlje ga, bržkone zato, da dobi list še par poštnih pečatov na svoj hrbet, zopet v Ljubljano, v njegov rojstni kraj, kjer so mu dne 6. februarja s pečatom potrdili, da se je tu čez poštenih 10 dnij zopet oglasil. A tu mu je že huda predla, neso ga takoj izpustili, kajti še le 10. februarja prišel je v Ljubno in tam srečno dospel v roko, za katero je bil že 26. januarja, to je pred 15 dnevi namenjen.

— (Državno podpora) v znesku 20.000 gld. vzprejel je budgetni odsek za urejenje Save pri Ježici. Za vse urejenje Savine struge proračunjenih je 300.000 gld.

— (Cesta čez Gorjance) bode se preložila, ker je ministerstvo dalo svojo dovoljenje.

— (Oboleli) je gospod Mihael Vošnjak Celji. Prva številka po njem izdavana „Zadruga“ izide točno po programu.

— (Umrli) je v 9. dan t. m. v Dubrovniku nadporočnik Andrej Pavalec, vrl rodoljub iz Spodnje Štajerske. Lani nakopal si je v Metkoviću mrzlico, katere se ni mogel več osloboditi. Lahka mu zemlja!

— (Na trgovskem plesu) odprli se bodo vsi prostori ob 7½. uri.

— (Gospice pozor!) Na Českem snuje se društvo, čegar člani so zavezani, ženiti se le stakim gospicami, ki so pristne domorodkinje.

— (Iz Ljubljanske okolice.) Radovednost gnala me je preteklo nedeljo v prijazen Št. Vid k čitalnični veselici in priznati moram, da nesem še videl in kmetih take veselice, prirejene z domačimi močmi. Program obsegal je 4 možke zборе, 2 mešana zbor, 1 čveterospev, 1 samospev, govor, deklamacijo in komičen prizor. Možki zbor se s svojimi tenoristi pač lahko ponaša kot tudi z drugimi glasovi. Peto se je vse precizno, posebno lepo pa: Hajdrihova „Luna sije“ in Vilharjevi „Ukazi“. Govor g. Prevca bil kaj navdušen in je napravil očividni utis. Tudi deklamovalo se je jako občutno. „Trije nosovi“ pa so pokazali, da je v Št. Vidu tudi vis comica doma. Z jedno besedo, veselica je bila izvrstna (vivat sequens!), in občinstva — mej katerimi smo zapazili tudi nekaj odličnih gostov iz Kranja in Ljubljane — bilo je v pravem pomenu besede: natlačeno-polno. Vsa čast gre tudi gosp. Tomcu, ki prostorno svojo hišo za čitalnične veselice brezplačno prepušča in čitalniške kmetske pevce, neutrudljivo uči. Živio Št. Vid! Zdaj pa še nekaj. Velikokrat sem že hodil po Št. Vidski okolici in vselej so me v oči bole one stare, grde table, ki kažejo, ali vsaj bi imele kazati imena posamičnih vasij. Večinoma so te table tako izprane, da se komaj črke poznajo in imena so tako napisana, da se Bogu usmili. Potrgajte, potrgajte te grde table in nadomestite jih z novimi, s čednimi slovenskimi napisi! Prelepa Št. Vidska ravnina bo potem gotovo še lepša!

— (Iz dolnjega Štajerskega) se nam piše: Od južno štajerskih premogokopov prihajajo v slednjem času vesti, da se v njih dosti delavcev odpušča. Kakor izvemo, je res, da se je več delavcem delo odvzelo in da se bo še več drugim to storilo. Ker je to meji po večjem slovenskimi delavci v teh premogokopih izbudilo nemir, je rudarska oblast reč preiskavala in našla, da se je pri nekaterih južnoštajerskih premogokopih zaradi tega produkcija zmanjšala, ker je posebno tekom tega leta konkurenca tujih trgovcev s premogom navstala, kateri so si vedeli pridobiti izvanredne dobrote glede prevažanja, ter tako gledé prodaje štajerskega premoga v Trst ter Italijo navedenim premogokopom delati škodo. Celo šlezjsk premog se prevaževa mimo južne štaj. premogokopov v Italijo. Vsled tega morajo ti produkcijo zmanjšati ter delavce odpuščati. Kompetentna oblastnija je na to že svojo skrb obrnila in upati je, da se našej rudarske industriji na doljenem Štajerji ter na Kranjskem v interesu narodnega gospodarstva potrebno varstvo da, ter se pravočasno večjim delalskim kalamitetam izogne.

— (Čitalnica Mariborska) priredila je preteklo nedelje gosp. dr. Fr. Vovšek, okrajnemu sodniku v Gornjemgradu odhodnico, katere so se udeležili skoro vsi družabniki.

— (Iz Velike Doline) se nam piše v 13. dan t. m.: Fran Strekelj, nadvrtar v Mokricah zastupil se je po noči 30. p. m. s fosforom. Razpustil je zvečer nekaj zavitkov žvepljenk v čaši vode da jo bode kot strup za miši rabil, a pustil je čašo na mizi. Po noči se je prebudil ter mislé, da je pitna voda jedenkrat iz čaše pil. Umrli je 10. t. m. zjutraj po velikih mukah.

— („Slovanski Sbornik“) v Pragi, urednik mu Edv. Jelinek, je v I. letošnjem zvezku prinesel tudi spis izpod peresa nam Slovincem znane ruskega profesorja J. Baudouina de Courtenay-a z naslovom: „Slované v Italii. Črta etnografská“, kjer zlasti govori o zginjajočih Slovanih na Laškem.

— (Posojilnica v Mariboru) imela je meseca januarja 18.085 gold. 83 kr. dohodkov, 17.224 gld. 26 kr. izdatkov, tedaj 35.310 gld. 9 kr. prometa.

— (Na postaji na Pragarskom) zasegli so financarji te dni 4 zaboje, v katerih je bilo 500 kilogramov utihotapljenega tabaka. Tabak oddal se

je kot „nepobeljeno platno“ v Barcu, namenjen pa je bil trgovcu K. v Konjicah, čegar blavec je blago spremljal.

— (Beseda s plesno zabavo) priredi slovenska Čitalnica v Gorici dne 16. t. m. Pričetek ob 8. uri zvečer. a) Beseda. Spored: 1. „Lepa Galathea“, uglasbil Suppé; svira vojaška godba. 2. „Ustaj!“, zložil Mihovil Pavlinovič, uglasbil Fr. S. Vilhar; poje mešani zbor. 3. „Občutki žalosti“, uglasbil J. Schablass; svira na citre g. Al. Lovrenčič. 4. „Kam?“, zložil dr. Fr. Prešeren, uglasbil Fr. S. Vilhar; samospjev za bariton in glasovir. 5. „Sanje planšarice“, uglasbil Labitzki; svira vojaška godba. 6. „Miha“, predpusten zbor za sopran, alt, dva tenora in bas s spremljevanjem na glasoviru. b) Srečkanje. c) Plesna zabava. Pri besedi in plesni zabavi svira godba c. kr. pešpolka št. 62. — Opomba. Vsak neud brez ustopenega lista se zavrne.

— (Vabilo k Besedi,) katero priredi Bovška Čitalnica v nedeljo dne 17. februarja l. 1884. v dvorani gostilnice „pri Pošti.“ Spored: 1. Domovini; zložil Fr. S. Vilhar, poje mešani zbor. 2. Šaljiv govor. 3. Uzor; zložil Fr. S. Vilhar, poje mešani zbor. 4. Rada, deklamacija zložil Krilan. 5. Slovo od domovine; zložil A. Leban, poje mešani zbor. 6. Pol vode pol vina; vesela igra v jednem dejanji. 7. Po jezeru; zložil M. Vilhar poje mešani zbor. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopnina k „Besedi“ za osebo 20 kr. sedeži 10 kr. Po „Besedi ples, h kateremu je ustopenina za gospode 80 kr.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 14. februarja. Pričela se je debata o izjemnih naredbah. Taaffe izjavi odločno, da se bodo naredbe uporabljale jedino proti anarhistom. Hohenwart dokazuje nujno potrebo za te naredbe in ostro polemizuje proti Koppu. Po izvrstnem govoru živahno priznavanje na desnej. Proti upisanih je veliko govornikov iz mej levice. Večina zagotovljena.

Razne vesti.

*(Glavni dobitnik v konkursni masi.) Nek menalec v Parizu jo je radi dolgov in goljufij potegnil v Ameriko. V njegove pisalne mizi našli so neko srečko Pariškega mesta. Na to srečko se je pred kratkim zadelo 150.000 frankov, s katero vsoto so se skoraj vse terjatve menjalčevih upnikov poravnale.

*(Reden človek.) Nedavno dobil je nek Petrogradski restavrant zavitek po pošti, v katerem je bilo 200 novih rubljev, zraven pa listek s sledečo izjavo: „Milostljivi gospod! Že dve leti obiskujem vašo gostilnico, navadno od poludne do dveh, ter pijem vsakikrat kaka dva ali tri kozarce kakega likerja in zraven pojem štiri ali pet pirogov. Ker sem pa dozdaj le redkokrat imel denar, zato sem tudi le redkokrat plačal; ker je pri kosilu ob tem času navadno velika gnučja v vaši gostilnici, zato sem dostokrat, porabivši to priložnost, jo potegnil, ne da bi se bil poslovil. — Ker sem pa sedaj imel v igri veliko srečo, spomnil sem se s hvaležnostjo dobrote, ki ste mi jo brez svoje vednosti skazali. Naredil sem vestno račun in našel sem, da sem vam dolžan kakih dve sto rubljev in kakor reden in pošten človek zdaj tu plačam svoj dolg.“

Umrli so v Ljubljani:

11. februarja: Alojzija Černe, delavka, 30 let, Sv. Petra cesta št. 74, za plućno tuberkulozo. — Neža Pečnik, gostija, 68 let, Gledališke ulice št. 3, za otrpnenjem pluć. — Jovana Križnar, dimnikarjeva hči, 3 leta, Poljanska cesta št. 18, za davico. — Marija Žnidaršič, gostija, 77 let, Hauptmanca št. 7, za oslabiljenjem močij. — Katra Kosec, gostija, 66 let, Sv. Petra cesta št. 37, za trganjem.

12. februarja: Karolina Breclnik, branjčevca hči, 5 let, Sv. Petra cesta št. 40, za davico. — Karolina Hofman, brzojavnega oficijala vdova, 42 let, Sv. Florijana ulice št. 36, za krčem. — Josip Tekavčič, gimnazijec, 16 let, Rožne ulice št. 19, za vročinsko boleznjo. — Ign. Kastelic, šolar, 13 let, Stari trg št. 9, za otrpnenjem možganov.

13. februarja: Helena Indof, zidarjeva žena, 33 let, Kurja vas št. 11, za vnetjem trebušne kožice.

Čast, društvenikom „Sokola“.

K včerajšnjemu naznanilu imamo še pristaviti, da se vabila za šikovniški ples, brez katerih ustop ni dovoljen, dobé pri starosti g. Valentinčič-u.

Odbor „Sokola“.

Poslano.

Včerajšnjemu „Poslanemu“ g. dr. Iv. Tavčarja odgovorjal bodem pred porotno sodnijo.

(109)

Prof. Fr. Šuklje.

Poslano.

Ker se trojica Tuma, Fr. Sturm in Kriegl v predvčerajšnjem „Slov. Narodu“ na tiskovni zakon upirajo, češ, da so nedolžni kakor ovčice, — mej tem, ko jim je menda izjemni strah na rame sedel, naj to trojico, ki v tukajšnjem delavskem društvu gospoduje, kajti Kriegl je načelnik, Tuma in Sturm (ki sta pri družih prilikah obrtnika) sta pa odbornika, — vprašamo: 1. na čegavo povelje so pri lanskim svečanosti delavskega društva v Ljubljanski čitalnici na zid pribili grb z napisom „Aug' um Auge, Zahn um Zahn“ znano gaslo anarhistov; — 2. na čegavo povelje se je list „Wahrheit“, organ zmernejše, anarhistom nasprotne delavske stranke iz delavskega društva odpravil in kdo je prepovedal, da ga nihče ne sme v društvo prinesiti? — 3. Na čegavo povelje se je naročil list „Zukunft“, kojega je uredoval anarhist Peukert; ki se je zdaj v varnem zavetju v Švici javno izjavil, da je vedel za oropanje Merstallingerja; list, v katerem se je pripravilo gaslo delavcem ne treba snovati zadržev, ker jih le ekonomično osvobojenje (rop?) more rešiti? — 4. Kdo je pri ljudskem shodu pri Tavčarji govoril v smislu anarhistov proti volilni pravici?

Kadar bode trojica na to vprašanje odgovorila, stavili jej bomo druga.

Več delavcev, ki take tičke poznajo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
13. febr.	7. zjutraj	744.67 mm.	+ 4.4° C	brev.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	744.72 mm.	+ 5.5° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	745.28 mm.	+ 3.8° C	sl. vzh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura + 4.6°, za 5.0° nad normalom.

Dunajska borza.

dne 14. februarja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	80	kr.
Srebrna renta	80	45	„
Zlata renta	101	45	„
5% marcna renta	94	95	„
Akcije narodne banke	844	—	„
Kreditne akcije	306	70	„
London	121	45	„
S. ebri	—	—	„
Napol.	—	61	„
C. kr. cekini	—	70	„
Nemške marke	59	30	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	172	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	—	101	45
Ogrska zlata renta 6%	—	121	70
„ „ 4%	—	90	—
„ papirna renta 5%	—	87	75
5% štajerske zemljišč. od rez. oblig.	—	104	—

Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117 gld.	—	kr.
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	120	25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106	106	25	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	105	25	„
Kreditne srečke	100 gld.	173	—	„
Rudolfove srečke	10	20	—	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	114	25	„
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	227	—	„

Na trgovskem plesu

bodo se vsi prostori, tudi galerija, odprli zvečer ob 7 1/2 uri, kar se naj blagovoljno na znanje vzame.

(108)

Odbor.

Melange Marmelade

mešani salsen (rastlinski sok)

dvbiva se jako fin in svež po jako nizke ceni, kg. po 60 kr., na debelo pa še ceneje, pri (84—4)

J. R. PAULIN-u.

na Stolnem trgu št. 1, na oglu Špitalskih ulic v Ljubljani.

Posušene zdravilne

zelišča, korenine in cvetje,

kakor tudi

(107—3)

suhe borove mladike

kupujejo se po visokej ceni v vsakej količini. Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu tega lista pod A. R. S. 107.

Izumil!!!

Po neutrudljivih študijah se je dru. pl. Bendenu posrečilo napraviti

pomado za lase,

o katerej se po vsej pravici trditi sme, da zadostuje svojemu namenu. Po tej pomadi v kratkem času zrastejo gosti lasje in brada, ter je tudi dober pripomoček proti izpadanju las. Izumitelj jamči za gotov uspeh.

Cena lončku 2 gld.

Pristna se dobiva proti predpošiljati zneska pri izumitelji samem, dru. pl. Bendenu, Prag, Salmgasse 7. (56—8)

Obleka na obroke!!

DUNAJ.

(98—2)

Mariahilferstrasse 25.

Obleka za gospode. | Obleka za dame.
Ogrtači, | Pomladanska obleka,
spomladanska obleka, | dežni plašči,
salonska obleka itd. | ženska ogrinjala itd.

Modno, realno, ceno

prodaja tudi v provincah na mesečne obroke že dolgo let obstoječa in sloveča prodajalnica narejene moške in ženske obleke

M. WOLF, DUNAJ,

VI., Mariahilferstrasse 25.

Natančneje vsakemu naročevalcu pismo.

Ustanovljeno 1767.

Svetinja za napredek
Dunaj 1873.

Lepo ubrane

Svetinja za zaslug
Dunaj 1873.

ZVONOVE

z vso pripravo,

z jamstvom za čisto soglasje in dobro snov.

Signalni, hišni in cerkveni zvončki,

3, 4, in 5-glasni, po 6, 8 do 10 gld. Dalje:

cerkveni svečniki, svetilniki, svetilnice, stenski svečniki, kanonske table

celotne, iz zlatu podobne kovinske zmesi, ulite po priznani lepih, pravilno zloženih kalupih z zlatu podobnim sijajnim bleskom, ki trpe nad sto let, priroča po nizke ceni in najsolidnejše izdelane

ALBERT SAMASSA,

c. kr. dvorni zvonar,

tovarna za mašine in gasilno orodje

(811—10)

v Ljubljani.

Pri nakupovanju zvonov dovoljuje cerkvenim predstojnikom in občinam plačevanje v večletnih obrokih.

Častna diploma
Gradec 1880.

Podrobnejši cenilnik na zahtevanje zaslonj in franko.

Častna diploma
Trst 1882.

20 svetinj za odlikovanje.

Novo otvorjena

zaloga čevljev

Wien, I., am Hof Nr. 5,
pri

! Damen-Glück!

priporoča častitemu občinstvu iz najboljšega blaga narejeno

obutev,

lastni izdelek,

vsake vrste za gospode, gospe in otroke na veliko izbero, najelegantnejše narejene in po najnižjih cenah. — Naročbe iz provincij po meri in poprave se hitro izvrše. — Ilustriran cenik z navodom, po katerem si lahko vsak sam nogo zmeri, pošlje se zastonj in franko.

Schuh-Magazin „zum Damen-Glück“,
Wien, I., am Hof Nr. 5. (23—5)